

R o z s u d e k

J m é n e m r e p u b l i k y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **AGRO Jevišovice, a.s.**, dříve AGRODRUŽSTVO JEVIŠOVICE, družstvo, IČ 494 55 958, se sídlem Jevišovice 102, zast. JUDr. Romanou Dvořákovou, advokátkou ve Znojmě, nám. Svobody 18, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 1442/65, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2009 č.j. 560/477/2009, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3.3.2009 č.j. 560/477/2009 (dále „*rozhodnutí MŽP*“), kterým bylo zamítnuto odvolání podané žalobcem a zároveň potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 5.1.2009 č.j. ČIŽP/47/IPP/SR01/0818366.003/09/BLV (dále „*rozhodnutí ČIŽP*“), a zároveň i zrušení tohoto rozhodnutí ČIŽP.

Česká inspekce životního prostředí, její Oblastní inspektorát Brno, jako správní orgán prvního stupně (dále „inspekce“) uložila žalobci *rozhodnutím ČIŽP* podle § 37 odst.4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o integrované prevenci*“), pokutu ve výši 300 000,- Kč za správní delikt uvedený v § 37 odst.2 zákona o integrované prevenci, kterého se žalobce dopustil podle inspekce tím, že v období od 31.10.2007 do 7.7.2008 provozoval zařízení bez integrovaného povolení, a tím porušil ustanovení § 16 odst.2 zákona o integrované prevenci. Týmž rozhodnutím a rovněž podle § 37 odst.4 písm. b) zákona o integrované prevenci uložila inspekce žalobci i pokutu ve výši 3 000,- Kč za správní delikt podle § 37 odst.2 zákona o integrované prevenci, kterého se žalobce dopustil tím, že provozoval zařízení v rozporu s podmínkou integrovaného povolení a nezajistil stanovení pachových látek podle vyhlášky č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování, v termínu do 30.9.2008. Tím žalobce porušil podle inspekce ust. § 16 odst.1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Projektovaná kapacita zařízení „Výroba rybí moučky“ v k. ú. Černín, které spadá pod režim zákona o integrované prevenci a je zařazeno podle přílohy č.1 k zákonu o integrované prevenci do kategorie bodu 6.5., je podle zjištění inspekce 20 t vstupních vedlejších produktů a 10 t kukuřice za den. Zařízení bylo v provozu od roku 2000 nepřetržitě s výjimkou období let 2004 a 2005, kdy bylo mimo provoz z důvodu zákazu výroby masokostní moučky. Přejícná doba, stanovená v přechodném ustanovení zákona o integrované prevenci, skončila nejpozději 30.10.2007. Po tomto datu již neexistovala výjimka z povinnosti mít integrované povolení pro provozování

zařízení spadající pod režim zákona o integrované prevenci. Již k datu podání žádosti o integrované povolení (28.8.2007) bylo zřejmé, že do 30.10.2007 žalobce nezíská toto povolení, přestože byl na povinnost požádat o ně upozorněn Ministerstvem životního prostředí již dne 2.3.2007. Při stanovení výše pokut při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sankční sazby inspekce zohlednila, že žalobce provozoval zařízení „Výroba rybí moučky“, zařazené do kategorie 6.5., bez platného integrovaného povolení po dobu 252 dnů, že byl upozorněn Ministerstvem životního prostředí na povinnost získat integrované povolení, že na zařízení nedošlo po dobu trvání protiprávního stavu k žádné havárii, že provozovatel podal žádost o vydání integrovaného povolení sám bez ohledu na kontrolu či případnou sankci ze strany inspekce a že v důsledku správního deliktu nebylo prokázáno poškození životního prostředí. Pokud jde o pokutu za provoz zařízení v rozporu s podmínkou integrovaného povolení a nezajištění stanovení pachových látek podle vyhlášky č. 362/2006 Sb., inspekce se rozhodla uložit pokutu rovněž výrazně při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby, když zjistila, že žádost o změnu integrovaného povolení byla podána těsně před vypršením lhůty, ve které mělo být provedeno stanovení pachových látek podle integrovaného povolení, a nebyla tedy podána v takovém časovém předstihu, aby na základě této žádosti byla vydána změna integrovaného povolení krajským úřadem a byla i pravomocná před vypršením termínu měření stanoveným v rozhodnutí.

Žalovaný se v rozhodnutí vydaném v odvolacím správním řízení (rozhodnutí MŽP) ztotožnil s argumentací inspekce. Zjistil, že inspekce postupovala v souladu se zákonem o integrované prevenci, a pokud jde o procesní ustanovení, je výrok rozhodnutí řádně odůvodněn, správní úvaha úřadu je zcela zřetelná a došlo také k vypořádání námitek a připomínek účastníků. Inspekce přesně citovala výčet zjištěných skutečností za období od 31.10.2007 do 7.7.2008, na základě kterých byla pokuta vyměřena. Způsob, jakým byl správní delikt spáchán, byl při stanovení výše pokuty zohledněn. V souladu s ust. § 38 odst.2 zákona o integrované prevenci bylo při určení výměry pokuty přihlédnuto k závažnosti správního deliktu, ke způsobu spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka. Pokud inspekce uvedla, že při stanovení výše pokuty přihlédla k tomu, že nedošlo k poškození životního prostředí a již nehodnotila „hrozící škodlivé následky“, odstranilo tento nedostatek žalované Ministerstvo životního prostředí v odůvodnění svého rozhodnutí, když uvedlo, že „nelze souhlasit s námitkou odvolatele, že zájem chráněný zákonem o integrované prevenci nebyl nijak ohrožen. Zákonem byla nastavena nová pravidla pro povolování výrobních činností velkých průmyslových a zemědělských podniků. Provozní podmínky zařízení mají být stanovovány tak, aby nedocházelo k přenosu znečištění mezi jednotlivými složkami životního prostředí. Při stanovování podmínek provozu zařízení je uplatňován princip integrované prevence, který zabráňuje znečišťování již před jeho vznikem vhodnou volbou výrobních postupů, které jsou hodnoceny na základě nejlepších dostupných technik. Tento hlavní princip byl podle názoru ministerstva protiprávním jednáním odvolatele zcela potlačen“. V odůvodnění rozhodnutí MŽP se připomíná, že pro odvolatele (tzn. žalobce) bylo důležité stanovisko MŽP ze dne 2.3.2007 č.j. 17058/ENV /07, jímž mu bylo sděleno, že posuzované zařízení spadá pod kategorii 6.5., přílohy č.1 zákona o integrované prevenci a že je rozhodující projektovaná kapacita zařízení, nikoli skutečně dávkované množství konfiskátu živočišného původu a živočišného odpadu.

Zrušení obou napadených rozhodnutí (rozhodnutí MŽP i rozhodnutí ČIŽP) se žalobce domáhá pro nesprávný úřední postup ve věci, který spatřuje v podstatném porušení ustanovení o řízení, resp. ve vadách řízení, jež mohly podle jeho mínění mít za následek nezákonnost napadených rozhodnutí ve věci samé (*první žalobní bod – námitka vad řízení včetně*

nedostatečného odůvodnění). Žalobce vytýká žalovanému Ministerstvu životního prostředí i inspekci to, že rozhodnutí o pokutě bylo vydáno v rozporu s ust. § 50 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“), podle něhož je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalovaný se podle žalobce dostatečně nevypořádal s okolnostmi „polehčujícími“ pro žalobce, resp. při stanovení výše pokuty dostatečně nezohlednil okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Porušení uvedeného ustanovení považuje žalobce za nesprávný úřední postup. Povinnost získat platné integrované povolení byla provozovateli uložena zákonem o integrované prevenci, který nabyl účinnosti dne 1.1.2003. V období let 2004 a 2005 žalobce zařízení neprovozoval z důvodu zákazu výroby masokostní moučky. Jak uvádí v žalobě, výrobu opětovně zahájil až v roce 2006 a tehdy začal zajišťovat potřebné dokumenty. Následně zpracovával žádost a dokladovou část o vydání integrovaného povolení. Jednotlivé kroky vždy konzultoval s orgány státní správy, převážně s Krajským úřadem Jihomoravského kraje, aby získal integrované povolení do požadovaného termínu 30.10.2007. Vzhledem k tomu, že zařízení „Výroba rybí moučky“, provozované žalobcem, bylo jediné v České republice, měl žalobce významně ztížené získávání informací, pokud jde o to, zda zařízení podléhá pod působnost zákona o integrované prevenci. Žalovaný měl podle žalobce přihlédnout k této okolnosti, která odůvodňuje stanovení sankce v co možná nejnížší výši. Přestože je stanovena při dolní hranici, je pro žalobce citelná, demotivující a nepřiměřená. Žalobce nabyl dojmu, že je sankcionován za legislativní nejasnosti, které podle něj provázely danou právní úpravou. Žalobce nejprve získával spíše informace, že jeho zařízení zákonu o integrované prevenci nepodléhá, neboť stanovená kategorie bodu 6.5. přílohy č.1 k zákonu o integrované prevenci je zaměřena spíše na zařízení typu kafilerie. Dne 2.3.2007 obdržel stanovisko Ministerstva životního prostředí, podle něhož jím provozované zařízení podléhá pod působnost zákona o integrované prevenci a lze ho zařadit pod kategorii 6.5. přílohy č.1. Žalobce proto omezil výrobu a kapacitu zařízení stanovil na množství do 10 t vedlejších živočišných produktů za den. Tuto hranici prokazatelně nepřekročil, což vyplývá z provozní evidence. Provozem zařízení podle žalobce nedocházelo k žádnému skutečnému ohrožení životního prostředí znečištěním, takže zájem chráněný zákonem o integrované prevenci nebyl ohrožen. Přes vyjádření žalobce v rámci správního řízení udělil správní orgán pokutu v nepřiměřené výši, aniž by věnoval náležitou pozornost odůvodnění její výše. Absence těchto úvah zakládá podle žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí o výši pokuty je obsažen pouhý výčet skutečností zohledněných při stanovení výše pokuty, správní orgán se ale vůbec nevypořádal s hodnocením, o jak závažný delikt se jedná, ani se způsobem jeho spáchání, a nevyjádřil se k vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka (*druhý žalobní bod – námitka nedostatečného posouzení závažnosti deliktu a následků jednání žalobce*). Ze stejných důvodů napadá žalobce i výrok o udělení pokuty za delikt, kterého se měl dopustit tím, že nezajistil stanovení pachových látek podle vyhlášky č. 362/2006 Sb. v termínu do 30.9.2008, jak vyplývá z podmínek integrovaného povolení, přestože povinnost splnil následujícího dne 1.10.2008 (*třetí žalobní bod – nedostatečné odůvodnění druhé pokuty*).

Žalované Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť většina námitek uvedených v odvolání se opakuje i v žalobě, a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Námitka o porušení ustanovení o správním řízení není podle žalovaného důvodná. Inspekce podle žalovaného zkoumala jednotlivá kritéria stanovená v § 38 odst.2 zákona o integrované prevenci. Není pravdou, že nezkoumala okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Pokud jde o závažnost

správního deliktu, hodnotila způsob jeho spáchání vzniklé nebo hrozící následky i dobu protiprávního stavu, která trvala 252 dnů. Žalobce byl upozorněn Ministerstvem životního prostředí na povinnost získat integrované povolení již začátkem března 2007, žádost však podal teprve 28.8.2007. Povolení mu bylo vydáno až 16.6.2008. Pokud inspekce uvedla, že při stanovení výše pokuty přihlédla k tomu, že nedošlo k poškození životního prostředí a již nehodnotila „hrozící škodlivé následky“, pak tento nedostatek odstranil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, když uvedl, že nelze souhlasit s námitkou odvolatele, že zájem chráněný zákonem o integrované prevenci nebyl nijak ohrožen (viz výše výňatek z obsahu rozhodnutí MŽP). Jako důvodnou neuznal žalovaný ani námitku žalobce, že mělo být přihlédnuto k tomu, že až do stanoviska odboru posuzování vlivů na životní prostředí MŽP nebylo jasné, zda má povinnost získat pro provozování zařízení integrované povolení. Žalobce již v roce 2006 sám v žádosti o upřesnění kategorie zařízení jako zdroje znečištění ovzduší uváděl, že se jedná o zařízení na zpracování 20 t vedlejších živočišných produktů. Pokud by již v této době požádal o integrované povolení, měl by dostatečný časový prostor získat toto povolení do 30.10.2007. Tvzení, podle něhož provozním předpisem omezil výrobu a kapacitu zařízení na množství do 10 t vedlejších živočišných produktů za den, nebylo podle žalovaného v řízení o pokutě ani v žalobě nijak důkazně doloženo. I kdyby zmíněný provozní předpis byl doložen, nemohl by podle žalovaného sám o sobě odstranit protiprávnost jednání žalobce, který musel mít podle přechodného ust. § 42 zákona o integrované prevenci k 30.10.2007 pravomocné integrované povolení, pokud hodlal provozovat zařízení spadající do působnosti zákona o integrované prevenci. Důvodná není podle žalovaného ani další žalobní námitka ohledně výše sankce, když pokuta uložená ve výši 300 000,- Kč při samé spodní hranici (horní hranice je 7 000 000,- Kč) je ve vztahu k zákonným kritériím přiměřená. To se týká i druhé pokuty, neboť podmínka stanovená integrovaným povolením byla splněna až po uplynutí lhůty.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí MŽP a ČIŽP v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst.2 s.ř.s.). Žalobu neshledal důvodnou, neboť napadená rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně považuje za přezkoumatelná, procesně, věcně i právně správná a podrobně a dostatečně zdůvodněná.

Při přezkoumávání zákonnosti a správnosti rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s.ř.s.). Vzhledem ke shodnému souhlasu obou účastníků řízení po odeslané výzvě soudu ve smyslu § 51 odst.1 s.ř.s. (u žalobce konkludentnímu, u žalovaného výslovnému), rozhodl, aniž by nařizoval jednání.

Podle § 50 odst.3 správního řádu věty druhé je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle věty první téhož ustanovení je správní orgán zároveň povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Podle § 16 odst.1 písm. a) zákona o integrované prevenci je provozovatel zařízení povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle zákona o integrované prevenci. Podle § 16 odst.2 zákona o integrované prevenci nesmí provozovatel zařízení bez platného integrovaného povolení zařízení provozovat.

Zařízením se podle § 2 písm. a) zákona o integrované prevenci rozumí stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více průmyslových činností uvedených v příloze

č.1 k zákonu o integrované prevenci, a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č.1 k zákonu o integrované prevenci probíhajícími v dotčeném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou k výzkumu, vývoji a zkoušení nových výrobků a procesů. Za zařízení se podle téhož ustanovení považuje i stacionární technická jednotka neuvedená v příloze č.1 k zákonu o integrované prevenci, jestliže provozovatel zařízení pro ni požádá o vydání integrovaného povolení. Mezi zařízení, pro která se uplatňuje integrovaná prevence a omezování znečištění vymezenými činnostmi, patří podle bodu 6.5. přílohy č.1 k zákonu o integrované prevenci i „zařízení na odstraňování nebo využití konfiskátů živočišného původu a živočišného odpadu o kapacitě zpracování větší než 10 t denně“ (resp. podle vymezení účinného do 31.5.2006, před novelizací provedenou zákonem č.222/2006 Sb., „zařízení na zneškodňování nebo zhodnocování zvířecích těl a živočišného odpadu o kapacitě zpracování větší než 10 t denně“). Prahaové hodnoty uváděné v příloze č.1 jsou obecně podle poznámky učiněné v závěru přílohy udávány ve vztahu k projektovaným výrobním kapacitám, anebo jinému parametru zařízení.

Podle § 37 odst.2 zákona o integrované prevenci se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení. Za správní delikt podle citovaného ustanovení se uloží pokuta do 7 000 000 Kč (§ 37 odst.4 písm. b/ zákona o integrované prevenci).

Podle § 38 odst.1 zákona o integrované prevenci právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 38 odst.2 zákona o integrované prevenci se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu.

Podle přechodného ustanovení § 42 zákona o integrované prevenci byl povinen provozovatel zařízení, pro které podal žádost o stavební povolení podle zvláštního právního předpisu do 30.10.1999 a které uvedl do provozu do 30.10.2000, mít integrované povolení k datu 30.10.2007, pokud měl v úmyslu provozovat toto zařízení po 30.10.2007.

Podle § 50 odst.3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že

- odvolací námitky žalobce ze dne 21.1.2009 i argumenty uplatněné ve vyjádření ze dne 8.10.2008 k protokolu o kontrolním zjištění inspekce se v zásadě kryjí s jeho žalobními body (omezení výroby a kapacity zařízení, nepřekročení množství 10 t vedlejších živočišných produktů za den, konzultace, zda zařízení skutečně podléhá pod působnost zákona o integrované prevenci, nezohlednění rozhodných okolností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce, nepřiměřenost pokut),

- rozhodnutí o změně č.1 integrovaného povolení k provozu zařízení „Výroba rybí moučky“ v k.ú. Černín, pokud jde o uložení povinnosti provozovatele zařízení zajistit stanovení koncentrace pachových látek podle vyhlášky č. 362/2006 Sb., vydal Krajský úřad Jihomoravského kraje žalobci pod č.j. JMK 123527/2008 dne 3.11.2008,
- sankční řízení bylo zahájeno oznámením inspekce ze dne 24.10.2008 včetně stanovení lhůty k vyjádření věci (usnesením inspekce z téhož dne),
- kolaudační rozhodnutí Obecního úřadu Jevišovice ze dne 7.7.2000 č.j. 197/6/2000, které nabylo právní moci dne 24.7.2000, povolilo užívání stavby žalobcovy výrobní kostní moučky v k.ú. Černín včetně plynofikace a vzduchotechniky,
- rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 16.6.2008 č.j. JMK112898/2007 bylo žalobci podle § 13 odst.3 zákona o integrované prevenci vydáno integrované povolení k provozu zařízení „Výroba rybí moučky“ v obci Černín, k.ú. Černín, při jeho zařazení do kategorie 6.5. – zařízení na zneškodňování nebo znehodnocování zvířecích těl a živočišného odpadu o kapacitě větší než 10 t denně s tím, že projektovaná kapacita zařízení činí 20 t vstupních vedlejších živočišných produktů a 10 t kukuřice za den, tj. celkem 30 tun surovin denně (7 530 t/rok),
- podle protokolu o kontrolním zjištění inspekce ze dne 3.10.2008 bylo zjištěno, že provozovatel (tzn. žalobce) provozoval předmětné zařízení v období od 1.11.2007 do 7.7.2008 bez platného integrovaného povolení,
- Ministerstvo životního prostředí žalobci sdělilo vyjádřením ze dne 2.3.2007, že žalobcovo zařízení na výrobu rybí moučky lze na základě dostupných informací zařadit do kategorie 6.5. zákona a že žalobce jako provozovatel tohoto zařízení má povinnost získat integrované povolení a provozovat zařízení v souladu se zákonem o integrované prevenci.

Jednotlivé žalobní body přezkoumal soud s těmito závěry:

První a třetí žalobní bod, tedy výtku, že správní orgán nerespektoval ust. § 50 odst.3 správního řádu, nezohlednil i všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a nedostatečně odůvodnil výše uložených pokut, soud neshledal důvodnými. Předně je nutno konstatovat, že žalobce měl dostatečný časový prostor, aby svými konzultacemi zjistil, zda zařízení, které provozuje, spadá do režimu uplatněného zákonem o integrované prevenci, a aby se tomuto právnímu režimu přizpůsobil včasným podáním žádosti o integrované povolení a jeho včasným získáním. Nelze nevidět i dobu nečinnosti či váhání s podáním takové žádosti i poté, kdy žalobce obdržel jednoznačné vyjádření a právní posouzení kladné otázky ze strany Ministerstva životního prostředí (stanovisko ze dne 2.3.2007). Nelze přehlédnout, že žádost o vydání integrovaného povolení podal žalobce až dne 28.8.2007, nehledě na dobu předcházející podání žádosti a datum účinnosti zákona o integrované prevenci (1.1.2003). Skutečnost, že integrované povolení mu za této situace nebylo vydáno do dne 30.10.2007, jak ukládalo pro žalobcův případ přechodné ustanovení § 42 zákona o integrované prevenci, jde proto k tíži žalobce.

Skutečně zpracovávané množství vedlejších živočišných produktů v zařízení spadajícím pod režim zákona o integrované prevenci není z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu při provozu zařízení bez vydaného integrovaného povolení právně relevantní. Právně relevantní, a tedy rozhodující je naopak to, jakou má posuzované zařízení projektovanou denní výrobní kapacitu pro zpracování vedlejších živočišných produktů, resp. zda ji má projektovanou do 10 t, anebo nad 10 t. Lze se tak zcela ztotožnit s důvody, které se uvádějí v provstupňovém rozhodnutí ČIŽP, že „kapacitu zařízení není možné upravit pouze

na základě administrativní změny provedené provozovatelem v provozním předpisu, aniž by byly realizovány fyzické úpravy na technologickém zařízení, řádně schválené povolovacími orgány“.

Konečné výše obou uložených pokut svědčí navzdory tvrzení žalobce o shovívavém pohledu správních orgánů obou stupňů na delikt ní jednání žalobce při úvahách o výši pokut, které byly uloženy při samé spodní hranici možného zákonného sankčního rozpětí a které byly zcela dostatečné a přesvědčivě zdůvodněny. Jestliže snad inspekce v prvním stupni řízení uvedla, že při stanovení výše pokuty přihlédla k tomu, že nedošlo k poškození životního prostředí a již nehodnotila „hrozící škodlivé následky“, lze považovat tento „nedostatek“ v odůvodnění za odstraněný žalovaným ministerstvem doplněním příslušné úvahy v odůvodnění rozhodnutí MŽP, že nelze souhlasit s námitkou žalobce, že zájem chráněný zákonem o integrované prevenci nebyl nijak ohrožen, a z jakého důvodu.

Rovněž *druhý žalobní bod*, tedy námitka nedostatečného posouzení závažnosti deliktu a následků jednání žalobce, není důvodný. Naopak shodně se správními orgány obou stupňů lze mít za to, že bylo dostatečně přihlédnuto jak k relativně dlouhé době provozování předmětného zařízení bez vydaného platného integrovaného povolení (přes 250 dní), tak i ke skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, že totiž podal žádost o integrované povolení sám bez ohledu na kontrolu či případnou sankci ze strany inspekce a že nebylo prokázáno poškození životního prostředí. Skutečnost, že nebylo prokázáno poškození životního prostředí, samozřejmě neznamená, že v posuzované době nedošlo k jeho ohrožení, jak koneckonců žalované ministerstvo přesvědčivě doplnilo prvostupňové odůvodnění o úvahu o závažnosti správního deliktu i rozsahu ohrožení životního prostředí. Pokud jde o druhou uplatněnou sankci (pokutu o výši 3000,- Kč), o nesplnění povinnosti ve stanovené lhůtě jde i tehdy, byly-li lhůta zmeškána o jeden jediný den. V žalobcově případě také byl za toto porušení právní povinnosti uložen zcela minimální postih.

Z uvedených důvodů byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný sice byl plně úspěšný, avšak podle obsahu spisu mu náklady v tomto řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.3.2012

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu